

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 427/09-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. marca 2010 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti I. K., P., G. K., P., S. K., D., a T. Š., B., zastúpených advokátkou JUDr. I. K., B., vo veci namietaného porušenia ich základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 239/2005, za účasti Okresného súdu Bratislava I, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo I. K., G. K., S. K. a T. Š. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 239/2005 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava I p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 239/2005 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. I. K., G. K., S. K. a T. Š. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie každému v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré im j e Okresný súd Bratislava I p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava I j e p o v i n n ý uhradiť I. K., G. K., S. K. a T. Š. trovy konania v sume 797,36 € (slovom sedemstodevät'desiatsedem eur a tridsaťšesť centov) na účet ich právnej zástupkyne JUDr. I. K., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 427/09 z 10. decembra 2009 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť I. K., G. K., S. K. a T. Š. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 239/2005 (ďalej aj „namietané konanie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia podali 16. novembra 2005 okresnému súdu návrh na určenie vlastníckeho práva ku kotolni a jej technologickému zariadeniu v polyfunkčnom dome, v ktorom sú vlastníckmi bytu.

Sťažovatelia uviedli, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo konanie v ich právnej veci právoplatne skončené.

Okrem toho, že sa sťažovatelia domáhali, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy vyslovil, že postupom okresného súdu bolo porušené ich základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zároveň požadovali tiež prikázať okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov. Napokon žiadali priznanie finančného zadosťučinenia každému v sume 8 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia.

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr. 3982/09 z 8. januára 2010 doručeným ústavnému súdu 18. januára 2010, v ktorom sa okrem iného uvádza:

«S poukazom na jednotlivé úkony vykonané v predmetnom konaní musím konštatovať, že v období od 12. 01. 2007 do 16. 08. 2007 sa predmetný spis nachádzal na Okresnom súde Bratislava V. Nepatrí do kompetencie predsedu Okresného súdu Bratislava I hodnotiť, či v období, keď sa predmetný spis nachádzal na inom súde, bolo predmetné konanie poznačené prietahmi.

V danom prípade neboli zistené žiadne prekážky postupu konania v súlade s ust. § 107 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku.

Predmetné konanie je poznačené prietahmi, čo možno považovať v danej veci za objektívny prietah, ktorý bol spôsobený predovšetkým vysokým nápadom vecí v oddelení vyššieho súdneho úradníka, zákonného sudcu, ako aj nedostatočným personálnym obsadením sudcov na civilnom úseku tunajšieho súdu. Vzhľadom na vysoký nápad v oddelení „14 C“ a pretrvávajúci veľký počet nevybavených vecí v oddelení 14 C sa jednotlivé časové úseky medzi úkonmi sudkyne a vyšších súdnych úradníkov predĺžili.

V danom prípade prietahy v konaní neboli spôsobené účastníkom konania na strane navrhovateľa.

Zároveň si Vám dovoľujem oznámiť, že som pristúpil k sledovaniu veci a požiadal som zákonnú sudkyňu o konanie vo veci tak, aby k ďalším prietahom v konaní nedochádzalo. Nakoľko zaťaženosť súdneho oddelenia, resp. jednotlivých obchodných

sudcov nemôže byť dôvodom na porušenie práva účastníka konania garantovaného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, mám za to, že predmetné konanie je poznačené zbytočnými prietahmi avšak objektívneho charakteru.»

Okresný súd pripojil k vyjadreniu k sťažnosti tento prehľad procesných úkonov:

„Dňa 16. 11. 2005 bol súdu doručený návrh na začatie konania v právnej veci navrhovateľa: I. K. a spol., proti odporcovi: R., s r. o. Dňa 25. 11. 2005 úradný záznam, o tom, že na tunajšom súde sa vedie konanie o vydanie predbežného opatrenia pod sp. zn. 19 C 198/2005. Dňa 28. 11. 2005 reklamácia zákonného sudcu zapísania predmetného návrhu k sp. zn. 19 C 198/2005. Predmetný spis bol následne vedený pod sp. zn. 14 C 239/2005. Dňa 02. 12. 2005 bol predmetný spis predložený vyššiemu súdnemu úradníkovi. Dňa 24. 03. 2006 doručený návrh právneho zástupcu navrhovateľov - doplnenie žaloby. Dňa 27. 07. 2006 súd uznesením č. k. 14 C 239/2005-51 vyzval navrhovateľov na doplnenie návrhu na začatie konania. Dňa 08. 09. 2006 doručené podanie právneho zástupcu navrhovateľov. Dňa 21. 11. 2006 súd uznesením č. k. 14C 239/2005-54 pripustil ďalších účastníkov do predmetného konania na stranu odporcu. Dňa 13. 12. 2006 faxom doručené odvolanie právneho zástupcu odporcu v 1. rade. Dňa 20. 12. 2006 pokyn vyššieho súdneho úradníka. Dňa 15. 12. 2006 doručené vyjadrenie právneho zástupcu odporcu v 3. rade. Dňa 22. 12. 2006 doručené doplnenie podania právneho zástupcu v 1. rade, doplnenie originálom. Dňa 28. 12. 2006 úradný záznam. Dňa 12. 01. 2007 bol predmetný spis predložený Krajskému súdu v Bratislave na rozhodnutie o odvolaní. Dňa 22. 01. 2007 pokyn na doručenie odvolania účastníkom konania. Dňa 03. 04. 2007 reklamácia doručovania v Slovenskej pošte, a. s. Dňa 16. 04. 2007 doručené podanie Slovenskej pošty. Dňa 19. 06. 2007 doručené oznámenie o zmene právneho zastupovania odporcu v 1. rade. Dňa 30. 07. 2007 Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 2 Co 22/2007-79 rozhodol o odvolaní. Dňa 16. 08. 2007 bol predmetný spis vrátený tunajšiemu súdu. Dňa 12. 09. 2007 doručená žiadosť právneho zástupcu navrhovateľov. Dňa 18. 06. 2008 súd uznesením č. k. 14C 239/2005-86 vyzval odporcov, aby sa vyjadrili k návrhu na začatie konania. Dňa 16. 07. 2008 doručená žiadosť právneho zástupcu odporcu v 3. rade. Dňa 05. 11. 2008 oznámenie adresované právnenému zástupcovi odporcu v 3. rade. Dňa 10. 03. 2009 bol predmetný spis predložený zákonnému sudcovi. Dňa 13. 01. 2009 doručené

vyjadrenie právneho zástupcu odporcu v 3. rade. Dňa 09. 11. 2009 bol nariadený termín pojednávania na deň 09. december 2009 o 10.20 hod. Dňa 25. 11. 2009 doručenie podanie Ing. D. S. Dňa 27. 11. 2009 doručené oznámenie M. H. Dňa 09. 12. 2009 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom bolo vyhlásené uznesenie, že súd konanie vo veci navrhovateľa vo 4. rade, v 10. rade zastavuje, pojednávanie sa odročuje na deň 03. február 2010 o 10.00 hod. Dňa 11. 12. 2009 doručené oznámenie. Dňa 18. 12. 2009 doručené podanie právneho zástupcu navrhovateľov.“

K vyjadreniu okresného súdu sťažovateľa zaujali stanovisko podaním doručeným ústavnému súdu 1. februára 2010, v ktorom okrem iného uviedli:

«Predmetom konania vedeného okresným súdom je návrh o určenie vlastníckeho práva. Návrhy tohto typu tvoria štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, preto ich z právneho ani skutkového hľadiska nemožno považovať za zložité.

Čo sa týka správania sťažovateľov okresný súd na poslednej strane svojho vyjadrenia skonštatoval, že „v danom prípade prietahy v konaní neboli spôsobené účastníkom konania na strane navrhovateľa“. Avšak v poslednom odseku vyjadrenia okresný súd uvádza, že prietahy v konaní „tento bol čiastočne spôsobený aj navrhovateľom“. Toto konštatovanie však okresný súd neoprel o žiadny konkrétny príklad. Práve naopak z priebehu konania uvedeného vo vyjadrení súdu vyplýva, že sťažovateľa žiadne prietahy v konaní nespôsobili, a to ani čiastočne.

V prehľade priebehu konania a procesných úkonov okresný súd opomenul uviesť, že „dňa 12. 9. 2007 doručená žiadosť právneho zástupcu navrhovateľov: bola žiadosťou o nariadenie pojednávania a okresný súd vôbec nespomenul, že 4. 12. 2008 bola okresnému súdu doručená sťažnosť právneho zástupcu na prietahy v konaní.

K postupu a prietahom, ktoré boli spôsobené súdom konštatujem, že konanie trvá už viac ako 4 roky a okresný súd vo veci nielenže nerozhodol, ale do podania ústavnej sťažnosti nenariadil ani jedno pojednávanie.

Okresný súd poukázal na to, že v období od 12. 1. 2007 do 16. 8. 2007 sa predmetný spis nachádzal na Okresnom súde Bratislava V., čo bolo asi uvedené omylom, keďže spis sa nachádzal na Krajskom súde v Bratislave. To však nič nemení na skutočnosti, že dňa 16. 8. 2007 sa spis vrátil na Okresný súd Bratislava I. a dňa 12. 9. 2007 bola súdu

doručená žiadosť právneho zástupcu navrhovateľov o nariadenie pojednávania, na čo súd nereagoval a až 10 mesiacov po obdržaní súdneho spisu vyzval odporcov, aby sa vyjadrili k návrhu. Keďže od žiadosti o nariadenie pojednávania uplynul ďalší rok, právna zástupkyňa sťažovateľov dňa 4. 12. 2008 podala na Okresnom súde Bratislava I. sťažnosť na prieťahy v konaní, avšak ani po uznaní samotným okresným súdom, že sťažnosť je dôvodná, a ubezpečení, že k prieťahom už nebude dochádzať, ďalší rok okresný súd nekonal.»

Obsah súvisiaceho spisu okresného súdu potvrdzuje úkony uvedené v jeho vyjadrení z 18. januára 2010, a preto ústavný súd poukazuje len na úkony uvedené v tomto vyjadrení, ktoré považuje za preukázané.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Ústavný súd na okresnom súde zistil, že jeho ostatným úkonom v namietanom konaní bolo pojednávanie uskutočnené 23. marca 2010, ktoré bolo odročené na 21. apríl 2010.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovatelia sa svojou sťažnosťou domáhali vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Sťažovatelia zároveň namietali aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním vecí na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že spory o určenie vlastníckeho práva tvoria bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov a v zásade ich nemožno hodnotiť po stránke právnej ani skutkovej ako zložité, čo sa vzťahuje aj na napadnuté konanie.

2. Pokiaľ ide o hodnotenie doterajšieho priebehu preskúmaného konania podľa druhého kritéria, ústavný súd je toho názoru, že sťažovatelia zásadne neprispeli k jeho predĺženiu. V súvislosti s ich procesnou aktivitou (návrhy na pribratie ďalších účastníkov do konania), s ktorou sa okresný súd musel vysporiadať, ústavný súd už vo svojej predchádzajúcej judikatúre (napr. II. ÚS 172/07) uviedol, že viacnásobné zmeny žalobného petitu, ktorými účastník konania reaguje na aktuálny vývoj procesnej situácie, nemožno pripočítať na jeho ťarchu. O takýto prípad išlo podľa názoru ústavného súdu aj v okolnostiach danej veci. Aj okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti uviedol, že *„priet'ahy v konaní neboli spôsobené účastníkom konania na strane navrhovateľa“*. Ústavný súd vzhľadom na to nezistil také skutočnosti, ktoré by v súvislosti s doterajšou dĺžkou napadnutého konania mali byť pripísané na ťarchu sťažovateľov.

3. Napokon ústavný súd hodnotil samotný postup okresného súdu z hľadiska skúmania, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom.

V priebehu napadnutého konania ústavný súd zistil okrem jedného desaťmesačného obdobia nečinnosti okresného súdu v období od 16. augusta 2007 (vrátenie spisu okresného súdu po rozhodnutí o odvolaní) do 18. júna 2008 (okresný súd vyzval odporcov na vyjadrenie) aj jedno dlhodobejšie obdobie nečinnosti v trvaní viac ako 1 rok, a to

od 5. novembra 2008 (okresný súd zaslal oznámenie právnomu zástupcovi odporcu v 3. rade) do 9. novembra 2009 (okresný súd nariadil termín pojednávania).

Neefektívnosti postupu okresného súdu v napadnutom konaní nasvedčuje podľa názoru ústavného súdu skutočnosť, že prvé pojednávanie vo veci sa uskutočnilo až 9. decembra 2009, teda po viac ako 4 rokoch od začiatku konania, a navyše po doručení sťažnosti ústavnému súdu.

Zodpovednosť za prieťahy v napadnutom konaní uznal okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti, avšak pokiaľ ich odôvodňoval „*vysokým nápadom veci v oddelení vyššieho súdneho úradníka, zákonného sudcu, ako aj nedostatočným personálnym obsadením sudcov na civilnom úseku*“, ústavný súd už vo svojej predchádzajúcej judikatúre uviedol, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prieťahy v súdnom konaní. Ústavný súd poznamenáva, že nemožno v žiadnom prípade ospravedlňovať predĺženie súdneho konania odvolávaním sa na technicko-organizačné problémy všeobecných súdov, čo platí o to viac, ak to môže mať za následok porušenie základných práv alebo slobôd účastníkov konania (m. m. II. ÚS 311/06).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 239/2005 došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa sťažovatelia domáhajúci sa rozhodnutia súdu vo svojej veci nachádzajú.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovatelia žiadali aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia každému v sume 8 000 € z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti. Poukázali najmä na to, že právna neistota vyplývajúca z neskončeného konania má na nich negatívny vplyv.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 14 C 239/2005 a berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu, ako aj skutočnosť, že konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy každému sťažovateľovi po 2 000 € za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľov, ktoré im vznikli v dôsledku ich právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom advokátkou JUDr. I. K. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2008, ktorá bola 695,41 €. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), pričom výšku základnej sadzby tarifnej odmeny bolo potrebné v súlade s § 13 ods. 3 vyhlášky znížiť o 20 %, lebo ide o spoločné úkony pri zastupovaní „dvoch alebo viacerých osôb“. Úhrada za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2009 predstavuje spolu s režijným paušálom 2 x 6,95 € u jedného sťažovateľa sumu 199,34 €, t. j. trovy právneho zastúpenia štyroch sťažovateľov boli priznané v celkovej sume 797,36 €.

Ústavný súd podanie právnej zástupkyne sťažovateľov z 29. januára 2010 nevyhodnotil vzhľadom na jeho obsah (absencia ústavnoprávneho aspektu) ako podanie relevantné na rozhodnutie vo veci samej, a preto odmenu zaň nepriznal.

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľov (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. marca 2010